

Varga Szilárd

Az embertől Istenig

részlet

www.energiafonat.hu

A második felismerés

Közel az ötvenhez azon vettem észre magam, hogy egy ideje bármilyen vállalkozásba is kezdjek, nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy eltervezem. Ez nem feltétlenül azt jelenti, hogy próbálkozásaim nem valósultak meg, inkább csak azt, hogy vagy anyagilag, vagy erkölcsileg nem váltották be a hozzájuk fűzött reményt. Persze ez sem teljesen pontos, mert kicsi eredmények születtek, de átütő sikerek nem. Ezen kívül folyamatosan alakítani és átalakítani kényszerültem az eredeti elképzeléseimet. Bár termékeny alkotási szakaszban voltam, mégis valami akadályozta, hogy igazi eredményeket érjek el. Hol félresiklott a megvalósítás, hol pedig egyre csak csúszott a soron következő lépés. Elszaladtak a hetek, a hónapok anélkül, hogy akár csak egy kicsivel is közelebb kerültem volna a célhoz. Ezen a napon már hajnalban felébredtem, és rám egyáltalán nem jellemző módon nem tudtam visszaaludni. Kezdetben bosszankodtam rajta, mert ez a nap egy olyan nap volt, amikor nyugodtan alhattam volna. A gyerekek nem mentek ma iskolába és mára nem terveztünk semmit. Még az ebédet is elkészítette a feleségem az előző nap, ezért azzal sem kellett foglalkozni. Nem volt szívem kikelni az ágyból, nehogy felébresszem a többieket a motoszólással. Ám mikor már legalább fél órája ébren voltam, kényszert éreztem, hogy megnézzem, mennyi az idő. Az órára pillantottam,

de ez az információ sem segített a lelki békém helyreállításában. Még öt óra is alig múlt. Az első gondolatom az volt, mikor ezt megláttam, hogy „Jellemző! Végre alhatnék, erre itt kukorékolok.” Aztán lassan abbahagytam a tépelődést és úgy döntöttem, medítálok egyet. Kihasználom az időt, és még az is lehet, hogy belealszom. Így hát elhelyezkedtem kényelmesen és a szokásos módon elindultam mélytudati szintre. Hamar leértem, és miközben a kedvenc helyemen időztem, egy gondolat kúszott be nyugodt elmémbe és oda befészkelte magát. Valami oka van annak, hogy az utóbbi időben nem mennek gördülékenyen a dolgaim. Majd felötlött bennem az is, hogy még órákig nem fog felkelni senki, ami lehetőséget kínált egy mélyebb meditációra. Ezért a kedvenc helyemről továbbmentem saját templomomba, amit az évek során alakítottam ki azzal a céllal, hogy ott elcsendesedett lélekkel előhívhassam belső mesterem. Miközben nagy gonddal készültem megidézni a belső bölcsesség szimbolikus alakját, újabb gondolat kúszott elő. „Utazd meg!” A rövidke mondat egyre csak erősödött a tudatomban, míg beláttam, hogy ez a mai reggel egy igazán jó alkalom az utazásra.

Évekkel korábban álomban érkezett számomra egy szimbólum, amivel sokáig nem tudtam mit kezdeni. Először lerajzoltam, majd részekre bontottam, és azok alapján kezdtem elemezni. Sokat medítáltam rajta, míg olyan másfél év alatt sikerült összeraknom, hogy az álombéli szimbólum mit is jelent. Azóta sok mindenre használom. Meditációim rendszeres eleme lett, de az volt

az igazi felismerés vele kapcsolatban, mikor rájöttem, hogy a benne rejlő elemek erejével képes vagyok utazni és utaztatni. Ennek a szimbólumnak a segítségével kialakult egy sajátos technika arra, hogy akár egyedül is biztonságosan utazzak előző életekbe. Hiszem, hogy okkal és céllal kell utazni, ezért kezdésnek azt fogalmaztam meg magamban. „Utazásom célja, hogy megismerjem azt az okot, ami gátolja, hogy elérjem üzleti sikereimet.” Aztán kértem az égiek áldását, hogy engedjék megismerni a probléma okát, akár jelen, akár előző életemben keletkezett is az. Talán kicsit teátrálisra sikeredett a megfogalmazás, de abban a pillanatban számomra ez volt a legerősebb és legpontosabb. Nem gondolkoztam azon, hogy átfogalmazzam, egyszerűen csak ezzel a gondolatsorral megindítottam az utazást.

Az általam használt technika egy magyar szimbólum alapjaira épül. Ebben a szimbólumban jelen van a négy elem és a tulipán, ami a szentháromságot jelenti. A szentháromság lényege ebben az esetben a szeretetteljes teremtés, ami az egészséget támogatja, míg a négy elem az utazás szakrális motorja. A tűz elemből vesszük az energiát az utazáshoz, a levegő elem a közeg, amiben szárnyalunk, a víz elem a tudattalan, ami megmutatja, amit látni akarunk és amit láthatunk az utazás során, a föld elem pedig a biztos pont, ahova visszatérünk.

Mint korábban már említettem, inkább bolond vagyok, mint bátor, hiszen épeszű ember nem kísérletezik azzal,

hogy egyedül utazzon. Nem tudom, hogy az örültség vagy valóban égi segítség okán jutottam ennek a technikának a birtokába, de az mindenképpen mellette szól, hogy azóta is használom, és eddig még nem okozott csalódást. Hiszem, hogy kíváncsiság, nyitottság az újra és bátorság nélkül nincsenek jelentős felfedezések. Megkezdtem hát az utazást, és a múlt ködéből megjelentek a várt képek.

Az 1800-as években találtam magam. Az utcában gázlámpák világítottak és északi típusú házak álltak. Hollandiában voltam. Kellemes városi környezetben egy épület belsejében találtam magam. Ötven körüli férfit láttam, aki még nem öszült. Arányos, inkább sovány testén fehér, bő szabású, a munkától tintafoltos inget viselt. Természetesen nadrág is volt rajta, de ez nem került fókuszba, ezért nincs róla képem. Aztán rádöbentem, hogy én vagyok ez a férfi és egy nyomdában vagyok. Az első dolog, ami szemet szúrt, hogy bal kezem csonka volt. Hiányzott a gyűrűs és a kisujj a kezemről. A kezemet figyelve megállapítottam, hogy a sérülés nem friss, ezért már valószínűleg jó ideje élek vele. Miközben így szemléltem testem jellegzetességét, rádöbentem, hogy zsibbad a bal kezem kis és gyűrűs ujjja. Változtattam a kéztartáson, hogy újra vér járja át ujjaimat és megszűnjön ez az érzés. Közben rádöbentem, hogy minden meditáció alkalmával előjön ez a zsibbadás. Az emlékek és az új élmény megvilágította, hogy egész életemben ezt a hiányt érezkeltem minden meditáció során. Öröm járta át a lelkem. Öröm, hogy ide csempésztem a megértés egy szikráját, ami rámutat az élő kapcsolatra a jelen és előző

életem között. A felismerés boldogságával folytattam a szemlélődést. A nyomdagépek álltak és csak én tartózkodtam a helységben. Kint sötét lehetett, mert idebent világításra volt szükség. A gyertyák félhomályában egy könyvet tartottam a kezemben. A könyv borítója nem bőr volt, de valamilyen tartós, finom anyagból készült. Bordó színében arany pentagramma látszott. Címet és szerzőt nem láttam rajta sehol. Tudtam, hogy én nyomtattam, és azt is, hogy titokban készült. Aztán megjelent tizenkét köpenyes alak. Jöttek a könyvért, amit megrendeltek tőlem. Áadtam nekik, és közben felfigyeltem rá, hogy mennyire különbözőek. Bár mindannyiuk arca homályban maradt, mégis jól kivehetően felismertem jellegzetességeiket. Egy enyhén piknikus termetű, hegyes bajusszal megáldott férfi és egy karcsú, magas nő vonzotta leginkább a tekintetemet. Átvették a könyveket, valamit mondott egyikük, majd távoztak. Bár nem hallottam hangot, mégis értettem, mit akart közölni. Felhívta a figyelmemet a megállapodásunkra. Utalt a magas honoráriumra és arra, hogy ebből a könyvből nem készülhetett csak tizenkettő. Én bólogattam, majd amikor távoztak, elővettem egy példányt, aminek már a létezésével is megszegtem a szavam. Gyártottam egyet saját magamnak is. Sóváran belelapoztam a könyvbe, és tudtam, hogy mi vele a célom. Bár a nyomda az enyém volt ebben az életben, mégis szerencsétlennak tartottam magam. Nem volt családom, és több vagyonna, nagyobb társadalmi elismertségre vágytam. Azt reméltem, hogy a mágia ellopott tudásával majd megoldom ezt a kérdést. Azt reméltem, hogy a

könyvben rejlő tudással vonzóbbá tehetem magam a nők számára és eredményesebbé az üzleti életben. Ennél a pontnál valami megváltozott. Az eddig oly tiszta képek mintha emlékképpé halványultak volna, amik már nem látszottak élesen. Mint amikor nem emlékszünk egy gyerekkori eseményre, de mégis tudomásunk van róla, mert annyiszor hallottuk a szüleink anekdotáiban. A továbbiakban nem összefüggő jelenetek érkeztek, de azok mégis összefüggő tudást alkottak az elmémben. Tudtam, hogy lebuktam, és ez a titkos társaság megtorolta a tetteimet. A nálam lévő könyv lapjait üresnek láttam, így nem értem hozzá a tudáshoz, amit rejtett. Majd láttam a társaság tagjait, amint egy kört alkotnak, és én a kör közepéről szemléltem őket. Fizikai testem nem volt jelen, ám valami kényszer mégis a kör középpontjában tartott. Rádöbbsentem, hogy megátkoztak, és az átokkal megkötöttek. Ezek szerint ebben az életben és az ezt követő hét életemben nem tapasztalhatom meg a boldog és viszonzott szerelmet, sem a gazdag életet. Ezek alapján a társadalmi elismertség is elkerül. Ott álltam a kör közepén, és lassan érezni kezdtem, amit akkor, abban az életben érezhettem. Úrrá lett rajtam a félelem, ami néha haraggá, néha szégyenné változott, de mindig visszatért. Egészen addig, míg aztán csak a félelem maradt. Ez volt az a pont, amikor az utazás már nem haladt tovább, ezért visszajöttem a jelenbe. Meditatív állapotban maradtam és próbáltam így értékelni a megélteket. Két kérdés zakatolt eközben a fejemben. Az egyik, hogy vajon letelt-e a hét élet? ...és ha nem, akkor mitévő legyek? A másik, hogy vajon ebben az életben jelen vannak megátkozóim?

Mindkét kérdésre bekúszott a válasz a tudatomba, mintha csak erre vártak volna. „Minden okkal történik. Nem az számít, hogy eltelt-e hét élet, hanem hogy valaminek most jött el az ideje.” Majd felidéztem a köpenyes nőnek és férfinak az alakját, kiket valamiért jobban szemügyre vettem az utazás során, és elkezdett erősödni bennem a tudat, hogy ebben az életben is ismerem őket. A nő képe felerősödött és jött hozzá egy mondat: „Konzentrálj órá!”

Pár napig még próbálkoztam további információhoz jutni, de nem tudtam lecsillapítani magam. Annyira akartam a megfejtést és annyira megérintett az utazás, hogy nem tudtam az érzelmeimet kikapcsolni. Nem tudtam megkülönböztetni a vágyaimat a tiszta sugallattól. Amikor érintettek vagyunk valamiben, gyakran megesik, hogy a vágyaink elnyomják a tiszta „hangokat”, ami a megértéshez vezet. Rá kellett hogy döbbenjek, ehhez segítségre van szükségem. Mindannyiunknak szüksége van időnként segítségre, és kell lennie bennünk annyi alázatnak, hogy ezt meglássuk és elfogadjuk. Ettől nem leszünk kevesebbek, hiszen pont a segítség az, ami nélkül megrekedünk. Eljött hát az ideje, hogy elmenjek Erzsi nénihez, ezért azzal a lendülettel nyúltam is a telefonhoz.

Két nappal később, alig nyolc óra után, már álltam is az ajtaja előtt, hogy csengessek. Reggel a srácokat elvittem az iskolába, majd megreggeliztem és most itt vagyok. A borongós hajnal ugyan nem ígért szép napot, de izgatottságom nem engedte, hogy ezek a külsőségek rányomják bélyegüket a hangulatomra. Becsengettem Erzsi néni, pedig energetikus mozdulatokkal nyitotta az

ajtót, majd boldog mosollyal betessékelt. Az érkezés emberi szertartásait követően ott ültem idős barátnőm nappalijában, szürcsöltem a kávé, amit kaptam, és türelmetlenül adóztam a szokásos beszélgetésünknek. Aztán megkegyelmezett nekem, mikor látta rajtam, hogy nem akar csillapodni az izgalmam, és minden átmenet nélkül váltott:

- Na mesélj! Mi szél hozott?

Én pedig belekezdtem. Elmeséltem mindent az álmatlan reggelről és az utazásról. Elmondtam, hogy eddig mire jutottam és azt is, hogy elakadtam. Ő izgatott mosollyal az arcán hallgatott, majd amikor befejeztem, kérdezett párat, hogy tisztán értse elbeszélésem minden pontját. Aztán egyszer csak összedörzsölte a tenyerét és így folytatta:

- De jó! ...És most mit szeretnél?
- Szeretném megérteni. Akad még kérdésem, de kéne egy kis segítség a válaszokhoz.
- Kérdezzük meg a tested?
- Igen.
- Akkor gyere!

A kérdések és a testem adta válaszok a szokásos módon jöttek. Volt olyan, amikor igazolták a megérzésemet, és volt olyan, amikor meglepetést okoztak. Megtudtam, hogy a nő, akire koncentrálnom kellett a tizenkét átokhozóm közül, ebben az életemben valóban jelen van. Sőt, üzleti kapcsolatban állok vele. Második könyvem terjesztésével kapcsolatban szerződünk le. Egy feltörekvő kecskeméti kiadót vezet és alig egy éve találtunk egymásra.

Magánkiadású könyvem terjesztéséhez kerestem partnert, mikor megismerkedtünk, és szinte azonnal megállapodtunk. Kiderült, hogy a karmikus kötelék, ami közöttünk van, ebben az életben feloldható annak ellenére, hogy nem telt el hét élet. A feloldással kapcsolatban felmerült egy lehetőségként, hogy szüntessem meg ebben az életben fennálló üzleti kapcsolatunkat. Mivel a megutazott életben az üzleti siker volt az egyik vágyam, és ezt is célozta az átok, ebben az életben ez az üzleti kapcsolat köt a múlthoz. Nekem, bevallom, nem tetszett a megoldás. Hiszem, hogy nem akkor járunk jó úton, ha egy karmikus kötelék oldásához új sérelmeket keletkeztetünk. Lehet, hogy a múlt kötelékét eloldjuk, de nem az a cél, hogy helyette másikat hozzunk létre a jelenben. Ebben az életben korrekt üzleti partnerként a vállalt feladatokat teljesítette, ezért nem lenne igazságos szerződést bontanunk. Hiszem, hogy az igazi megoldás a szeretet és a megbocsájtás alapjaira épül. Bár vannak arra technikák, hogy ilyen esetekben a karmikus szálaktól megváljunk, de azt tapasztaltam, hogy az igazi megoldás megoldást kínál mind a két félnek. Ezért később, mikor már mindent jól átgondoltam, felkerestem a kiadó vezetőjét és kértem tőle egy időpontot, hogy meglátogathassam. A megbeszélrt időben elutaztam hozzá, és leküzdve a gondolatot, hogy vajon bolondnak fog-e tartani, elmeséltem neki mindent. Fogékony volt a hallottakra, és egy hosszú beszélgetést követően a mindkettőnket visszahúzó kötelék feloldódott.

Talán a döntésem jutalmaként a történetnek lett még egy érdekes eleme. Az utazás során egy furcsa szimbólumot is

láttam, amivel nem tudtam mit kezdeni. Sem megfejteni, sem alkalmazni nem tudtam, mégis élénken megmaradt az emlékezetemben. Ezért, mikor elmeséltem a történetet a kiadó vezetőjének, ezt a szimbólumot is lerajzoltam neki azzal, hogy megérzésem szerint nem az enyém, hanem az övé. Az ábra láttán meglepődött, mert hasonlókat szokott rajzolgatni, mikor tollal a kezében gondolkozik valamin. Később lelkesen hívott, hogy sikerült megfejtenie az ábrát. Rájött, hogy a tarot kártya kirakásával kapcsolatos. Egy minta, ami a kártyák kirakásakor segít neki jobban megérteni a lapok jelentését. Pár hétre rá alkalmam volt megtapasztalni ezt, és döbbenetes élmény volt számomra, hogy mennyire szuggesztív és jól értelmezhető lett az így kapott válasz. Csodálatos jutalma ez a szeretetnek és a megbocsájtásnak. Az utazás során kapott szimbólum nekem nem jelentett semmit, és csak azért kaphattam ezt az élményt a kártyavetés során, mert nem követtem vakon az első felajánlott lehetőséget a karmikus teher feloldására. A spirituális tanulmányaim és fejlődésem eredményeként képes voltam felismerni, hogy a szeretet és a megbocsájtás kínál egy másik lehetőséget. Mivel azzal éltem, lehetőségem nyílt átadni a szimbólumot annak, akinek ez sokat jelentett. Nem gondolom, hogy nélkülem nem kapta volna vissza ezt a tudást korábbi átkozóm, ám így ez előrébb jött neki is, és mindketten egy csodálatos élménnyel lehettünk gazdagabbak.

Erzsi néninél megtudtam, hogy a férfi, aki a tizenkét átkozómból még kiemelkedett, szintén része ennek az életemnek. Ráadásul rokoni kapcsolatban vagyunk.

Amikor idáig jutottunk, sok mindent megértettem a kapcsolatunkból. Aztán az is kiderült, hogy idővel el kell utaznom Hollandiába és fel kell keresnem ott egy konkrét várost.

Ez az élmény számomra nem csak visszaigazolás a karma, a lélekvándorlás létezésére, de arra is figyelmeztet, hogy életünk ezernyi szállal kötődik mások életéhez. Ezen kötelékek számát tovább növeli minden előző életünk hasonló termése. Így egy ilyen kötelék megbocsájtáson és szereteten alapuló oldása életünk szerteágazó területein okozhat pozitív változást. Megítélésem szerint azok a pillanatok, mikor megértünk valamit, mikor rádöbbenünk valaminek az okára olyan kegyelmi állapotot hoznak létre, amit nevezhetünk egyfajta megvilágosodásnak. Ilyenkor létezésünk, világunk megértéséhez jutunk közelebb.

Az iménti két történetet azzal a céllal illesztettem ebbe a könyvbe, hogy megmutassam, ugyan az ember „*az élet folyamatában összekapcsolódott test, lélek és szellem*”, mégis létezésünk és emberi létünk megértésének egyik alapvető része a karma. A karma, ami életeken átívelő hatásával jelen van minden pillanatban. Ami összekapcsol minket az étellel és az élet folyamatával. Bár nem része a karma az embernek, de hatása minden bizonyosan alakít minket. A karma olyan, mint a szabó, aki mindent ránk hagy miközben a ruhánkat készíti. Meghallgathatjuk finom utalásait a készülő ruhával kapcsolatban, de el is utasíthatjuk azt. Ezen viszonyulásunk eredményezi azt, ha

az elkészült öltöny aztán itt-ott szorít, túl bő vagy esetleg csak kényelmetlen viselet. Mindent ránk hagy, mert miénk a szabad akarat, mi pedig azzal, hogy behúzzuk a hasunkat amikor méri azt érijük el, hogy szűk lesz a nadrág.